

CIRUCIADA

ORDINĂNȚA SEMIULUI

SAPTAMĂNĂL DE LUPTA POLITICĂ ȘI SPIRITUALĂ

ANUL II, Nr. 86 23 August 1936

Director: † MIHAIL STELESCU
(22 Noiembrie 1934 - 16 Iulie 1936)

Redacția și administrația: Cal. Victoriei, 142
București III

Abonamentul anual 100 lei
Func. și Stud. 75 lei
Muncitori și săteni 45 lei
Instituții și Autorități 1000 lei
In străinătate 500 lei

Redactor-șef: ALEXANDRU TALEX
Telefon: 4.28.86

APARE JOIA

2 LEI EXEMPLARUL

Se desmeticește poporul!...

Cuvintele și argumentele noastre de până acum au fost profetice! Nici o crină, anarhia și politica bunului plac n-au fost în firea României. Poporul român, împrejurat etnic, din cauza împrejurărilor istorice, a fost falșificat în manifestările lui, de îndrăgii cărți n-au avut nimic comun cu aspirațiile și felul lui de-a fi.

E drept că suntem poporul cel mai înopotat din Europa. Analfabetismul, lipsa de educație civică și inconștiența națională, sunt în floare la noi. Vina o poartă numai conducătorii politici, cari au arădat această țară, în loc să o dezvoltă și să o prospere.

Mentalitatea guvernanților din România a fost și este de exploatare. În loc să se producă un fenomen de socializare a avuției naționale, printr-o politică economică deosebită de gândul îmbuibărilor personale, am avut parte de-o acaparare a vieții sociale și economice la cherelele celorva șmecheri fără conștiință.

Politica românească, dela înteleptele până azi, poartă caracteristicile unei odioase și terribile exploatare politico-economice. Guvernanții și-au dat seama de nivelul cultural al poporului, de desoladizărea și desinteresarea lui în ceea ce privește răspunderea și a-tutui, în chip conștient au beneficiat de realitățile sociale. Incepând cu școala și biserică, sfârșind cu viața culturală și economică, peste tot primează exploatarea. Guvernanții s-au străduțit, și-au reușit, să creeze un țărăn ignoranț, bigot, lesne încredător, supus și niciodată capabil de revoltă. Școala, biserică și oficialitatea pliedă-se pentru alta idealuri decât cele pentru care au fost create. Dintr-o politică de administrare și evoluție a unui neam, am ajuns la căpătâiala înfrigurată a partidelor la cărmă.

S-au terfelit doctrine, au pierit oamant cinstiți, s-au năruit așezăminte de cultură, de economie și au exptat chiar idei. Au rămas oa să supraviețuiască: lichelele. Sărptururile vieții noastre sociale, care oridecătoreț au nimerit în gardul lui Eremia, au început să urle că de vină sunt principile, poporul și... Dumnezeu.

Astăzi, chiar, răbdăm jugul și oăldul dictatorului a unor nepriecupți. Deși guvernele, într-o fară democrată și constituțională, sunt exprimatea voinții poporului, — la noi sunt exponentele forțelor armate, a cenzurii și ale culesilor... Voința poporului este siluită, gătuțit; i-deile, falșificate și cu substrat beneficiar; iar orice încercare de redresare cinstită, asasinată cu complicitatea oligarhiei dela cărmă.

Sunt „strădători” de neam și „comuniști”, toți cei cari cer o pâine și o viață mai bună, consolidată, pentru cei obișniți; iar „apostoli” și „speranțe ale neamului” niște exemplare ca d. Goga, care în ziua

de Alexandru Talex când Românii își comemora douăzeci de ani dela război, d-sa era în audiență la... Hitler!

Elocvent și adevărat e proverbul: „Banul cumpără până și sufletul omului...”

Dar zorile desrobirii încep să mijescă. Ici și colo, țărânii și muncitorii își dau de pe ochi mirajul diktatorilor de dreapta sau de stânga... Cu sufletul în pumni și cu suferința, pe masă, în loc de pâine, acești imensă calicime își sudează revoltele, făcând front împotriva anarhiei și a exploatare.

Ită o scrisoare, emoționantă, a unui învâțător dintr-o comună din jud. Vlașca:

„Nu fac nici un fel de politică, nu s înregimentat în nici o organizație, fiindcă politica românească este lipsită de sinceritate, de scrupule, fără consecvență între programe și aplicări, fără pic de dragoste pentru popor... La noi în sat este un popă „gardist”, care sucește inima și mintea tineretului. Am început lupta pentru distrugerea anarhismului din sat. Popa are 28 de ani și este atât de fanatizat de către „căpitan”, încât s-a cam țicnit. Se duce cu pantalonii albi la biserică, pe sub rasă și are oarbă pe sub haine, la cingătoare, pumnal. Ură toată ziua și noaptea cântece gardiste, face propagandă, pune pe pereții casei a fișe verzi, (pe care noaptea, țărânii aruncă... cu baligă)! Dar popa nu se lasă.

În urma sasinării odioase a lui Mihail Stelescu, am reușit să scot din „Gardă”, defunctio, cinci membri marcanți: Marin T. Vișelaru, Ion M. Zănera, Petre Ilie, Nicolae Băban. Le-am arătat cine este „căpitanul” (Zilinski-Brauner), ce vrea, metodele criminale. Au mers la primărie și au depus declarații notarului și primarului, că nu vor mai face „gardism” și că au fost ademiniți de popă. Casierul organizației „gardiste” s-a retras și el. I l chiamă Ion V. Bragadireanu. El a predat șeful de post, broșurile, cărțuțile, cântecele, statutele, un șapirograf, poze, manifeste, etc.

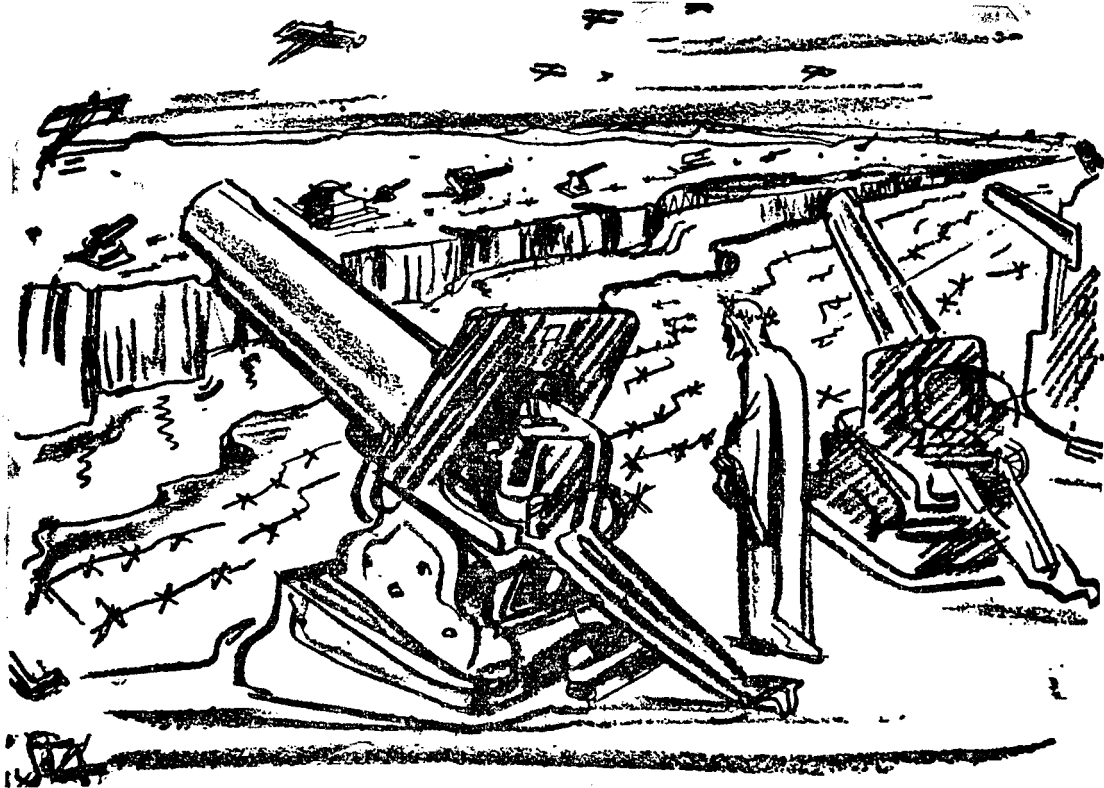
Lupta contra anarhiei o duc pe față! Voi aduna lumea la școală și-i voi vorbi de pericolul comunismului și cel gardist!...”

(N. R.— Originalul acestei scrisori se află la redacția la dispoziția curiosilor).

Faptele sunt autentice. Comuna care a fost teatrul acestei revoluții spirituale se numește Pietrile, din jud. Vlașca. Omenia a biruit anarhia.

Și peste tot, în lungul și latul țării, reacțiunea începe să-și arate binefacerile. Poporul, înșelat și jecmănit începe să-și aperse singur singur. Și nu va fi departe ziua când își va revendica un drept la muncă, la o viață liberă.

(Urmare în pag. III-a)

PACE VOUĂ...

Drumul spre prăpastie

de NICOLAE RADESCU general-adjutant

Revenind în București, după o absență de câteva zile, mi-a fost arătat un manifest ce fusese răspândit în Capitală în timpul lipsei mele.

Manifestul, semnat de o oarecare domn Moța, cuprindea în afară de o scrisoare insultătoare adresată d-lui mareșal Averescu, și un șir de lămuriri al căror rost era să justifice, atât isprăvile făcute în trecut, de către garda de fer — astăzi camuflată sub numele de „Totu pentru țară” — cât și pe cele ce s'ar părea că are de gând să le săvârșească.

Întelesul acestor lămuriri ar fi: Noi cei din „garda de fer” socotim bun orice mijloc care ne dă posibilitatea să scăpăm de acei ce s'ar alte părerii decât ale noastre.

Deși în scrisoarea adresată d-lui mareșal Averescu, eram pus și eu în cauză, ca unul ce aș fi fost părtaş la un proiect de suprimare al d-lui Codreanu de către Stelescu, — ce altceva decât asasinat ar putea plăsmui o minte ca a d-lui Moța — totuși nu din această pricină am luat hotărârea să-mi spun cuvântul în privința cuprinsului acestui manifest.

M'am socotit însă dator să fac acest lucru, numai când, revoltat, am văzut că aceiași mărșavă și de neînchipuit învinuire se aducea însuși d-lui mareșal Averescu. Acelui om în fața căruia, dacă acel ce îndrăznește să-l improaste cu noi ar avea o picătură de simț românesc, ar trebui să stea ca înaintea unei icoane.

Se îndoeste cineva că ar fi o cât de mică exagerare în ceea ce spun?

Dacă n'as avea în fața mea petecul de hârtie pe care stau asternute slovele ce închează odioasa afirmare, ieșită dintr-o minte fiurită în besna iadului, — aș crede că aș urez.

Trec peste împrejurarea că o ropăta noastră țară ar fi ajuns în halul de a-și aștepta mărșăvirea dela „căpitanul”, pârghie de neam” și idela comandantului legionar al Bunei Vestiri” trec fără a oprire.

Ceace trebuie pus în lumina. deocamdată, este că un ins că ruianu i-se cunoaște, alt merit în afară de acel de a fi trimis în altă lume câțiva luni români, are îndrăzneala nerușii-

Nu; nu este numai inconștient și nici numai nebunie.

Este șiretenic, este perfidie și este calcule.

Atăta lipsă de miez de creier, încât să-și poată închipui că s'ar găsi măcar un singur om care să ia de bună încercarea smintită de a-l măsura pe mareșalul Averescu cu „căpitanul” — nu poate fi nici chiar în capul celor doi vârsători de otrava în sufletul tineretului.

Acest tineret nevinovat, dar prea încredător și entuziast — deci ușor de înșelat și speculat — pentru care trebuie făcut totul spre a-l smulge din ghiarele aceluia ce an înlocuit ideea —

(Urmare în pag. IV-a)

Un singur răspuns domnului doctor V. Trifu

Mărturisesc, îmi este foarte greu să scriu rândurile acestea. Și dacă „notele” publicate în „Acțiunea Română” ar fi fost cunoscute doar de cei câțiva admiratori și prieteni ai d-lui Dr. Trifu, cărora le-au fost utile înainte de publicare, scurta mea spovedanie nu ar fi apărut.

Am încercat și cred că am izbutit să mă păstrez pe linia de conduită trasată de marele Paulescu și continuată de d. dr. Trifu. Sunt un creștin convins. Nu am ură pe nimeni. Mi-e scârbă însă de toți ambițioșii inspirați de satana, cari înțeleg să-și ajungă scopul lor de dominație personală prin crimă și teroare. Între acești ambițioși ce-și zic „naționaliști” și între teroriștii roșii eu nu văd nici o deosebire.

Domnul doctor Trifu avea o altă părere despre membrii fostei gărzi de fier: sinceră, curată, părea un om prea bun pentru ca să poată străpunge perfidia acestor oameni, cari l-au cultivat — prefăcându-se că-i cer sfatul, invitându-l la conferințe sau trimițându-i scrisori de îmbărbătare — din calcule politice, așa cum au cultivat pe George Brătianu, pe mareșalul Averescu (pe care astăzi în insultă, pentru că nu s'a putut folosi de d-sa) pe Vaida, pe... însăși, pe atâția alții.

Domnul doctor Trifu a citit broșura semnată — din ordin — de autorul unui atentat ratat, broșură cu titlul „Trădătorul”, tipărită și răspândită fără să fi fost trecută prin cenzură. D-sa a crezut probabil în individul care a semnat (sau poate că știa cine a scris această broșură), pentru că dovezile materiale, în care ar fi trebuit să creadă un om de știință, nu erau.

Oare mărturia unui Cotea — copil fanatizat — hipnotizat de figura „căpitanului”, unui Beza, care, astăzi, declară categoric (nu numai în public, ci și în particular) că d. Codreanu a înșecat acel complot, după metodele Ohranei sau Celei terore, pot ele constitui dovezile materiale? Nu!

„Denunțul doctor Trifu, am pentru d-voastră o nefermărită dragă și admirație pe care nu mi-o vor putea smulge nici deosebirile temporare de vederi, nici vre-o atitudine protivnică nouă pe care ați lua-o. D-voastră creleți poate că Mihail Stelescu a fost asasinat iar cadavru său pângărit, pentru că a „trădat”? Vă înșelați, domnule doctor Trifu! Stelescu a fost asasinat pen-

trucă știa prea multe, avea dovezi materiale, fusese doar complice involuntar, ca atâția alții fascinați de „căpitan”. Tot astfel, a fost „curățat” cu câteva zile mai înainte colonelul Necuice, care a produs dovezi materiale, indiscutabile, asupra originii „căpitanului” a tatălui său „maiorul”...

Mă gândesc, domnule doctor, că — dacă astăzi ar trăi profesorul Paulescu și ar afla împrejurările în care s'a produs acest asasinat — ar scrie el oare așa cum ați scris d-voastră în „notele” din „Acțiunea Română”? (Un cititor al d-voastră, căpitanul Beleuță, ne-a făcut pe noi atenție de apariția „notelor”).

Eu cred că nu! Dimpotrivă, Paulescu ar fi înfierat cum se cuvine această crimă cu totul contrarie spiritului creștin, SAVARȘITA DUPA CEL MAI AUTENTIC RITUAL MASO-NIC.

Eu vreau să rămân în linia spiritualității arătată de d-voastră și a curajului pilduit de d-voastră în cei treizeci de ani de luptă pentru idealurile României, când viu — după asasinarea fratelui Mihail — la această „Cruciadă a României” și mă înfrățesc cu tinerii cu sufletul curat, cari — deși inima lor colcăie de dorul răsunării, afirmă categoric că nu vor să adere la crimă și teroare.

Domnule doctor Trifu, vă rog, în numele meu și al fraților mei de luptă, adănciți puțin și problema „Cruciadei României”, dezbărați de orice prejudecăți. Ne oferim să vă arăm datele ce nu pot fi publicate în gazetă. Vreau mai ales să ascultați spovedania sinceră, dela suflet la suflet, a colaboratorilor acestei gazete. Și atunci abia, să trageți concluzii.

Noi însă, vă asigurăm domnule doctor Trifu, de un singur lucru:

Oricât de proastă ar fi părerea d-voastră despre noi, oricare ar fi atitudinea ce o veți lua față de noi, d-voastră, domnule doctor, rămâneți același om curat, sincer, iubitor de dreptate pe care nu-l vom uita, pe care nu-l vom ataca niciodată. Pentru că d-voastră reprezentați idealul de MUNCA, de CINSTIRE de ADEVAR și pentru că noi vă considerăm spiritualmente frați bun al Cruciadei României. Acesta e răspunsul nostru.

Oscar Stoienescu

ROMANISMUL — FRAGMENT —

Cine a cunoscut România secolului al XIX-lea și face comparația între România de atunci și România de astăzi, nu poate avea o îndoaială. România este în prezina unor prefaceri asemănătoare cu acelea din restul Europei.

Inceputurile acestor prefaceri sunt chiar manifeste. Unde s'ar fi pomenit, înainte de război, ca tinerii trecuți prin școli superioare, să meargă în echipe la sate pentru a face o muncă disciplinată și utilă? Satele erau doar pentru cei oropsiți; nu meritau să fie vizitate decât pentru răscăla sau pentru vot. Astăzi vedem, ce n'am văzut până acum: pe absolvenții de școli superioare muncind, și încă bine, când sunt sub o comandă destoinică (vezi Echipele regale).

Dar prefacerile nu vor veni dintr-o dată. Lunga perioadă, în care România a fost siluită să tră-

iască sub atâtea influențe străine, o va constrânge la un provizorat, până să-și găsească orientarea definitivă. Asistăm chiar astăzi la încercările care se fac pentru a înlocui imitația cea veche după francezi, cu una mai nouă, după germani și după italieni...

Provizoratul are șanse să se lungască cel puțin câteva zeci de ani prin sprijinul pe care el îl găsește în anachronia spiritualitate a naționalismului patrișt. Acest naționalism, care și-a avut rolul său istoric în curcirea suveranității Statului român în secolul trecut, constituie astăzi principala piedică în calea însănătoșirii sufletului a neamului românesc. El distrage o parte din tineret dela adevăratele lui îndatoriri, făcându-l să-și piardă timpul cu manifestări îndreptățite să-și aibă locul numai prin Egipt și prin țările lipsite de suveranitate naționa-

lă. Pe când în celelalte țări, cu suveranitate națională, vechiul naționalism s'a transformat într-un îndemn la muncă, la noi el servește din nenorocire în mod exclusiv politic de căpătâială. Dacă s'ar sfârși odată adevărat provizorat! Noi avem nevoie de o spiritualitate care să scoată la lumină virtuțile sufletului românesc printr-o muncă de întrecere și printr-o cunoaștere mai adâncă de noi înșine.

Noi avem nevoie de Românie. Naționalismul secolului trecut a fost în serviciul suveranității națiunii române, ajutând ca această suveranitate să fie recunoscută de Marile Puteri europene. El a izbutit și cu această a-și a îndeplinit rolul istoric. Astăzi el aparține dreptului internațional, avându-și Societatea Națiunilor din Geneva tribunalele care judecă abaterile ce se pot comite față de el. Românie este altceva. El este spiritualitatea care să facă loc meritului și prin el să pună în valoare sufletul nostru. Mulțumită naționalismului secolului trecut avem un loc în concertul națio-

nilor suverane europene; mulțumită României vom avea o menire în istoria europeană.

Căci menirea istorică este ceva diferit de suveranitatea națională. Aceasta din urmă stă pe baza etnicului omogen și extensiv, pe când menirea istorică stă pe baza etnicului capabil de muncă originală și de eroism moral. Suveranitatea națională este o simplă treaptă în cucurirea menirii istorice.

Noi, Românii, suntem la jumătatea drumului. Suntem din punctul de vedere al dreptului internațional, pe treapta suveranității, adică legalmente suntem stăpâni în Țara noastră; dar cu privire la menirea noastră istorică, adică la conducerea țării noastre, suntem imitatorii străinătății. Noi n'avem cărna conducerea în mâna noastră, fiindcă n'avem încă conștiința, că viitorul națiunii române stă în muna celor mai bine dotați dintre Români.

Această conștiință ne-o dă Românie. Ceva mai mult. Mulțumită României vom ști din par-

tea cui viitorul nostru este primădit.

Pe baza menirii lor istorice, națiunile care primejdiesc viitorul nostru sunt acelea care nu-și pot îndeplini menirea lor, decât nimicind sau slăbind pe a noastră. Această distincție poate servi de normă politicii noastre față de minorități. Evreii, turcii, țigani, sârbii și bulgarii, constituiesc și vor constitui totdeauna la noi simple infiltrațiuni. pe când maghiarii, germanii și rușii, când vor fi în număr mare, vor constitui adversități naționale.

Făcând să triumfe Românie, asigurăm consolidarea în viitor a neamului nostru și în același timp suntem în spiritul vremii. Europa de astăzi cere dela popoarele sale o cât mai sinceră diferențiere a tipurilor naționale după caracterul original. Vremea maimuțarelor a trecut pentru totdeauna. Fiecare popor rămâne să-și realizeze prin însușirile sale proprii menirea pe care i-a dat-o Dumnezeu.

Secolul al XX-lea este secolul

organizării națiunilor pe fondul lor firesc de totalități biologice și sufletesti.

În înfăptuirea organizării lor, națiunile vor izbuti numai prin experiența și punerea în valoare însușirilor lor proprii. Aceasta este adevărul pe care secolul trecut nu-l cunoștea. Secolul trecut, sub dominația mentalității ingineresti, a considerat organizarea ca un ce mecanic care se poate transpune dela un loc la altul și de aceea el a încurajat imitațiunile. Organizarea însă face parte din viața națiunii. Ea se croiește pe originalitatea acesteia și se înfăptuește, după ce se cunoșc virtuțile și defectele de care dispune națiunea, și numai prin munca a celor cari aparțin națiunii.

Utilizarea experienței altora, în secolul al XX-lea, întâmpină, de altminteri, așa de multe dificultăți, că de fapt este aproape oprită. Niciuna dintre marile națiuni europene nu mai pune la dispoziția lumii secretele organizației sale politice și economice. Pretutindeni se țin ascunse planurile organizării armatei, a industriei și a mijloacelor de co-

municație. Aceea ce se publică din aceste planuri sunt date statistice fără utilitate pentru imitatori. Vremea imitațiilor a trecut. Națiunile mari au ieșit din perioada de constituire geografică și etnică în care inconștientul și imitația jucau rolul principal; astăzi ele sunt în perioada creațiunii conștiinței și originale, în care tot ce se înfăptuește de o națiune este produsul fondului său propriu.

Apărarea militară, munca agricolă și industrială, pregătirea culturală prin școală și biserică, starea sanitară a satelor și orașelor; toate activitățile, în sfârșit, pe care se întemeiază organizarea unei națiuni, conștiință de menirea sa pe lume, nu se pot duce la bun sfârșit, decât prin scoaterea și punerea în valoare a însușirilor care dotează pe membrii națiunii. Secolul al XIX-lea a fost secolul legitimizei și popoarelor ca suveranități naționale; secolul al XX-lea este secolul selecționării popoarelor în lupta lor pentru eternitatea istorică.

C. Rădulescu-Motru prof. universitar

Omagiul suflării românești pentru Mihail Stelescu

Mihail Stelescu, - Făclierul cu ochii de vis...

Peste umbra intinecosului „Iapt divers” mare cât cerul României prelungit până departe peste hotare, al morții lui Mihail Stelescu, vara aceasta de belșug a cernut multe din zilele-i încercate de aroma bucatelor în părg și din nopțile pline de năstarul tărilor nespuse...

Au trecut mai mult de trei săptămâni dela comiterea acestui horrendum, horribile dictu — Iapt divers, și mintea omului peste capul căruia s'au scurs atâtea secole de civilizație, stă încă nedesmetită: Mihail Stelescu, tânărul cu sufletul din altă flacăra, mort, asasinat mișelește într-o cameră de spital, pe când sta întins pe patul care-i o croțea suferința operației proaspăt încercată? Treizeci și opt de gloanș trăsute deodată în corpul unui încarcerat pe patul suferinței? Furia animalului monstru, desfeșenită de ce vânt al nebuniei? — revărsate în fioroase lovituri de secură spre ciorărire trupului răpus de plumbul ucigător? Spăimântător speciacol al demenței celei negrăite!

Nu se poate, Mihail Stelescu! S'o fi petrecut aceasta atâtdata, la un început de evii, undeva în ascunzătorile vreuncea din acele locuințe locuite sau în bezna vreunei caverne în care duce viața de sobol hădele ființe troglodite, despre care pomenește geologia!

În ceasurile vieții mele care-și urmează tictacul placidei monotonii în plin secol de cultură acțiivă și civilizație orbitoră strălucită, acum când umanitatea își îndreaptă firele spre alte destine tocmai prin acești factori veșnic generatori de viață nouă, nu vreau să cred în asemenea întâmplări!

Fiindcă de așa credea, ce s'ar alege din părticica aceia de dumezeire, pe care nemuritorul Leibnitz o rupe din moneda supremă, spre a o sădi în fiecare om? Ce ar mai rămâne din strălucirea cuvântului și din vâlcătaia ideii, ale acestor două arome de foc dinin pe care omeneirea le mănâncă cu multă glorie dăruind asupra unei ucigătoare a omului troglodit?

Nu cred în aceste fapte! Nu cred în moartea lui Mihail Stelescu!

De aici, de pe plaiurile mele moldovene, unde numele tău se discută tot mai aprins în ciuda celor cari au avut neomenacea îndrăzneală să prezinte tragica tă moarte învaluită în stupida tă haină de fum a faptului divers, eu cred în cu totul altceva...

După fiecare apus de soare, când de pe prispă casei bătrânești, rămân o clipă cu privirea animată pe vastul ocean al bolții cerești, simt cum vin limfa genurilor siderale se încheagă și-mi coboară pe suflet povestea unui basm duos ca fărâșitul greierilor în noaptea.

Mă întorc cu gândul în trecut și văd cum din mijlocul poporului incovoiat de greutatea atâtor vitregii se urcă tânăr lui, luminos ca ziua, cu suflet într-o flacăra nouă ca din țărâie și a încingă neamul întreg. Făclier al unui ideal sublim, se luptă, se frământă și se risipește pe întinșul ogorului strămoșesc dela un capăt la altul îl țării. Ajuns deputat la acea mai frăgeț vârstă, parlamentar cel mai tânăr dintre aleșii națiunii, șugădu până în adâncime lăncezala unei atmosfere de concesiuni reciproce, prin izbirea în plin cu verșă și convingerea omului călit în cele mai arzătoare probleme de vitalitate, ale neamului.

Despărțindu-se apoi de tovarășii de luptă, scârbît de plătitudinea unor metode pe care nu le putea primi în sufletul său mare, în veșnică efervescență, pune bătă unu organ de doctrină politică și luptă spirituală, sub stindardul căruia chiamă cu mult drag pe tinerii din generația sa.

Sub cula noului steag, cu inimă plină de durere de veacuri a părinților, cu gândurile proiectate departe în viitor, și-a risipit neîncetat din sufletul său, făcându-și din strălucirea cuvântului scris și din vâltoarea ideii celei mistuie, sabie intricoasă împotriva urâjmășilor și nepuțințelor sterpe.

Până aici numai așa se deapănă basmul pentru mine un anonim în al cărui suflet ecoul evenimentelor vieții nu se oprește

niciodată chiar la marginea conștiinței.

Mă vrăjise mult acest basm, Ardea în mine dorința de a-i vedea intruchiparea.

Și într-o zi de primăvară, cu mult soare, în una din acele splendori luminate, când prin văzduh roiesc cocorii nostalgiei fărilor îndepărtate pe aripi aborile, am bătut împreună cu un prieten al meu la ușa lui Stelescu.

Fac storjarea să-mi îndepărtez din minte toate lucrurile petrecute în timpul acestei vizite de amintirea căreia mă indușez. Nu insist asupra bucuriei simțită de el când a aflat scopul venirii noastre, nici asupra discuției ce-am avut în timpul sederii când vorbele îi picurau lin ca noțele scoase de clapele unui pian abea atinse.

Mă opres asupra unui Iapt care mi-a pătruns atât în suflet că mă urmărește de câte ori mi-aduc aminte, ca un ochi de lună pe călătorul ce rălăcește în miez de noapte pe un drum întins peste sesuri și coline.

Acest Iapt sunt chiar ochii lui! Da, niște ochi mari, blânzi, vișțorii, umbriți ușor, de perdelele unor gene cliptoare din când în când...

În aceste două ferestre prin care ne privea cu o lumină turbătoare, de uraj și basm, se citea clar aurora prevestitoare a unui suflet de mari nădejdi și speranțe.

Iată, mi-am zis eu; ceace n'am văzut până atunci: Acesta-i Făclierul cu ochii de vis...

De aceea M. Stelescu nu cred în moartea ta. Eu cred în lumina ochilor tăi de vis, care de acolo din cerul lor senin privește cu aceeași bunătaie peste nebunia care a încercat să te răpună. Nu ai spus tu că nu interesează prea mult omul, ci ideea, Iapta de mui bine?

Pentru această idee și dorință de mai bine al neamului tău și al meu, am scris rândurile acestea.

Pentru gloria stindardului ridicat în numele ideii de mui bine alături astăzi sufletul meu și ca singur omagiu ce-ți pot aduce, glăsuiesc și eu cu toată convingerea, așa cum tu sunai să se audă peste vreme: Trăiască Cruciada Românismului.

Arin Doineanu

ASASINAREA tânărului gălățean, Mihail Stelescu, e justificată de fostii lui „prieteni”, că el ar fi fost trădător. Tipul trădării ni l-a dat Iuda, care a vândut pe Hristos. Istoria n'a înregistrat despierea lui Iuda de către unel sau mai mulți dintre ceilalți apostoli.

Trădătorul, văzând tortura și batjocurile, cărora era supus fostul său învățător, s'a pedepsit el însuși, prin spânzurătoare.

Dacă Mihail Stelescu a fost găsit mai vinovat decât Iuda, intrucât nu i s'a lăsat puțința ca singur el să se pedepsească pentru „trădarea” sa; ucigașii lui — ori care ar fi ei — sunt datori să precizeze:

a) Cine este acel Hristos, pe care l-a vândut Stelescu?

b) În ce constă această vânzare?

c) Ce torturi sau moarte mai cumplită decât a Mântuitorului a îndurat „Hristosul” vândut de Stelescu?

Până la complexa lămurire a acestor trei puncte, asasinatul săvârșit de zece „studenți”, cu focuri de armă și tăieturi de topor, asupra unuia din foștii lor camarazi, izolat în spital, lipsit de orice apărare, rămâne un asasinat bestial, ce deschide perspective tot mai sângeroase pentru români și tot mai rentabile pentru venetici.

P. Donca-Manea
avocat-Galați

Moartea conducătorului

Drojdia unei generații a ți-tun cu odinioară potopul. Pentru triumful unei idei se cer jertfe, și Iată că jertfa cea mare a întârziat. Un chip blând s'a desprins dintre noi poate ca să se conducă de alt-undeva, în scole unde gloantele și gândurile rățâciților nu pot ajunge.

Sunt vreo 1900 ani de atunci un chip blând pleca dintre oameni pentru ca să scrie ultima pagină a unei noi credințe.

În ziua de 1 Iulie statutul „cruciat” și-a încheiat ultimul articol iar cei clevta apostoli vor împărtășia slova țării celei aoui în toate cărțile României desorbite.

Porniseră cu săbii să-i răscumpere mormântul atunci când cuvântul lui impluse tot pământul.

Si, adevăr grăesc, încă din rândurile celor care l-au răpus se vor desprinde brațe să-l recumpere, dar „Cruciada noastră”, va fi a forței spirituale căci îmbeșugat va rodi cuvântul celui răpus mișelește...

No pornim să-i răzbumăm pieirea „câci cel ce se scoate sabia de sa bie va muri” și pentru că în noi dăinuiește încă credința unei judecări care va fi cea din urmă. Poate omul să revoluționeze unități sociale, poate să schimbe legile făcute de alții dar ca să îndepărteze urgia lui Dumnezeu de deasupra capului său, niciodată. Moartea fratelui Stelescu ne sfășie inima ca oameni, ne doare căci a fost prematură, când încă se conștriau ultimele esafodaje ale Românismului. Pentru el însă, aceasta a însemnat mai puțin Marele Cruciat își scrisese testamentul crezului său: „Românismul celor câțiva precursori își deschide astăzi aripele priu noi și prin cei cari își vor înteez chemarea. Iată de ce spunem că uciderea noastră fizică nu ne va aduce peira, ci trăieren.

Deschizătorii de drumuri n'au a se teme de căderea lor, ei de ideea lor. Ori ideea noastră trăește și nu mai poate fi doborâtă. Nu ne interesează guvernele „naționale” sau dictaturile care vin. În zări jaloanele Românismului indică drumul nou de înălțare al acestui neam”.

O credință de fier într-o spiritualitate spontană cu puternică vitalitate și energie de susținere prin sine, o punere mai presus a ideii decât a persoanei proprii, iată esența credinții fratelui Stelescu... Conducătorule, n'ai a te teme de ideea ta. Ești al doilea care cază dintre noi. Te-a precedat acela despre care se spunea că nu mai adera la nimic dar care și mistuia ultimile rămășițe de plămân ca să scrie „Cruciada mea sau a noastră”, omul acela pe care ceilalți oameni n'au voit să-l ierte pentru „crima” de a fi pătruns în inimile lor boinave și mizere, și a fi încercat să le viadece. I'ai urmat printr-o moarte titanică, moar-

ta însemnând însăși moartea ucigașilor tăi. Errou al supremei jertfe, împreună cu Panait Istrati ai pus altarul pe care-l făureai când scriai: „Grupurile de cruciați din țară nu sunt organizații electorale, ci focare de apostoli ai unei religii noi: Românismul”. Școala ta n'a fost școala cimei nici a anarhiei, ci a muncii, a cinstei și a adevărului. Cu aceste arme puțin cunoscute de vrășmașii tăi vom veghea altarul pe care ni l'ai incredințat și vom griji ca credința lor să nu verse potirul împărtășaniei noastre cu duhul tău. Vom cădea răpuși ca și tine, unul câte unul stind că din cenușa unuia se vor ridica sute, și mai strălucitoare va fi steaua călăuzitoare a „Cruciadei Noi”. Fii liniștit: ceace mâniai lor încredinate n'au reușit să faci, tu ai reușit cu cuvântul. Cele câteva zeci de cartușe și lovituri de topor au ucis un trup. Cuvântul tău a zdrobit mii de suflete înrăite iar pe cele rățâcite le-a călăuzit spre crepusculele credinței celei mari”.

Oscar Wilde scria că: „este bine ca toată lumea să știe a ceasta: Unui ucid cu o privire de ură, alții cu vorbe de mângăiere, netrebnicul cu o sursă, omul curajos cu o sabie”. Pentru cei ce desearcă chilogramme de plumb și face tăieturi de secrete într'un corp neînșuflețit nici Wilde și nici altul nu face nici o clasificare. Nu există, căci omul de artă sau știință nu poate să reprezinte decât fenomenele care s'au mai produs vreodată.

Tineret cruciat, omul care ne-a dat credința cea nouă, care la care a pus bazele mântuirii țării și a neastră a plecat dintre noi. Durerea nu trebuie să ne moae ci să ne împietrească rii acesteia. Tânăr student: fă-ți datoria către tine și neam; învățător: aprinde facla românismului în inimile tinere, făcându-le să înțeleagă renașterea țării prin muncă, cinst și adevăr; muccitori: din porturi și din fabrici, dacă voi nu mai puteți realiza nimic într'un viitor mai apropiat, creșteți-vă copiii sub scările nou al românismului care i va mântui pe ei și bătrânețile voastre. Umilă lume cruciată: strădaniile noastre de acum în colo să tindă spre o largire de orizonturi românești și spre o disciplină națională așa cum ne-a lăsat o întrezărim Conducătorul. O stagnare ar însemna trădarea celui schingiuț și a sângelui seurs, o crimă pe care istoria nu ne-o va ierta. Veniți pe „drumul Crucadei, care au este o organizație, ci o spiritualitate, care nu este o gașcă, ci de a fi pătruns în inimile lor boinave și mizere, și a fi încercat să le viadece. I'ai urmat printr-o moarte titanică, moar-

ta însemnând însăși moartea ucigașilor tăi. Errou al supremei jertfe, împreună cu Panait Istrati ai pus altarul pe care-l făureai când scriai: „Grupurile de cruciați din țară nu sunt organizații electorale, ci focare de apostoli ai unei religii noi: Românismul”. Școala ta n'a fost școala cimei nici a anarhiei, ci a muncii, a cinstei și a adevărului. Cu aceste arme puțin cunoscute de vrășmașii tăi vom veghea altarul pe care ni l'ai incredințat și vom griji ca credința lor să nu verse potirul împărtășaniei noastre cu duhul tău. Vom cădea răpuși ca și tine, unul câte unul stind că din cenușa unuia se vor ridica sute, și mai strălucitoare va fi steaua călăuzitoare a „Cruciadei Noi”. Fii liniștit: ceace mâniai lor încredinate n'au reușit să faci, tu ai reușit cu cuvântul. Cele câteva zeci de cartușe și lovituri de topor au ucis un trup. Cuvântul tău a zdrobit mii de suflete înrăite iar pe cele rățâcite le-a călăuzit spre crepusculele credinței celei mari”.

Oscar Wilde scria că: „este bine ca toată lumea să știe a ceasta: Unui ucid cu o privire de ură, alții cu vorbe de mângăiere, netrebnicul cu o sursă, omul curajos cu o sabie”. Pentru cei ce desearcă chilogramme de plumb și face tăieturi de secrete într'un corp neînșuflețit nici Wilde și nici altul nu face nici o clasificare. Nu există, căci omul de artă sau știință nu poate să reprezinte decât fenomenele care s'au mai produs vreodată.

Tineret cruciat, omul care ne-a dat credința cea nouă, care la care a pus bazele mântuirii țării și a neastră a plecat dintre noi. Durerea nu trebuie să ne moae ci să ne împietrească rii acesteia. Tânăr student: fă-ți datoria către tine și neam; învățător: aprinde facla românismului în inimile tinere, făcându-le să înțeleagă renașterea țării prin muncă, cinst și adevăr; muccitori: din porturi și din fabrici, dacă voi nu mai puteți realiza nimic într'un viitor mai apropiat, creșteți-vă copiii sub scările nou al românismului care i va mântui pe ei și bătrânețile voastre. Umilă lume cruciată: strădaniile noastre de acum în colo să tindă spre o largire de orizonturi românești și spre o disciplină națională așa cum ne-a lăsat o întrezărim Conducătorul. O stagnare ar însemna trădarea celui schingiuț și a sângelui seurs, o crimă pe care istoria nu ne-o va ierta. Veniți pe „drumul Crucadei, care au este o organizație, ci o spiritualitate, care nu este o gașcă, ci de a fi pătruns în inimile lor boinave și mizere, și a fi încercat să le viadece. I'ai urmat printr-o moarte titanică, moar-

Comunicat

Facem cuvenita înș tiințare către public, prieteni și autorități:

1. NIMENI nu are dreptul și calitatea de a încasa vreo sumă de bani, dela autorități sau particulari, în numele „Cruciadei Românismului”, decât numai cu autorizația prealabilă a mea sau cu procură autentificată, de către organele judecătorești, îndeplinind toate formele legale.
2. Nu ne solidarizăm cu ORICINE s'a prezentat sau se va prezenta, în numele acestei gazete, pentru încasări de bani, care să fie la un moment dat subvenții provocatoare și obligatorii.
3. Orice sumă de bani, intrată sau eșită, trebue contabilizată și efectuată numai de către administratorul autorizat, d. GHEORGHE MANOLACHE.
4. Orice „întrevederi”, „audiențe”, și „intervenții” sunt făcute cu scop personal și nu ne pot angaja.
5. Nici un manifest nu poate fi tipărit în numele „Cruciadei românismului”, atât în Capitală cât și în țară dacă nu poartă aprobarea centrului.
6. În consecință, declar apocrife și provocațiuni orice manifeste, ale căror manuscrise nu poartă ștampila „Cruciadei românismului” și semnătura mea.
7. Se declară nule și neavenite TOATE cărțile de identitate și legitimații, cari nu vor purta semnătura mea și data dela 15 August încoace.
8. Se anulează toate delegațiile anterioare, date de către fosta conducere, intrucât ele nu mai pot angiza „Cruciada românismului.
9. Aducem la cunoștință că nici un membru al „Cruciadei românismului”, nu poate angaja mișcarea noastră, pe-o linie politică și nici nu poate trata cu nimeni, probleme ce privesc directivele noastre de viitor.
- Hotărâri și directive poate da numai comitetul de conducere, format din d-nii: Constantin Barcaroiu, Paul Bărbulescu, Mihail Gheorghiu, Iorgu Manu, Ion-Aurel Manolescu, Veniamin Precup, Oscar Stoenescu, Eugen Petroianu, Alexandru Talex și Emil Vora.
9. Se nmesc, administrativ, d-nii: OSCAR STOENESCU, Secretariatul organizării și al Propagandei.
- MIHAIL GHEORGHIU, Șeful Centrului de studii.
- GHEORGHE MANOLACHE, administrator și casier.
- Orice oculte disparată și nehotărâta, în deplin consens cu comitetul de conducere al „Cruciadei românismului”, nu numai că nu ne angajează, dar le considerăm chiar, în mod anticipat, PROVOCAȚIUNI.
11. Primim concursul tuturor acelor, cari înțeleg și susție, în chip de interesat, linia noastră de conduită.
12. Prezentele sunt în vigoare până la Congresul cruciat din 22 Noembrie a. c., când vor fi reînnoite și completate.

CRUCIADA ROMÂNISMULUI
Alexandru Talex

„Nimic nu moare, fără să renască”

N'a fost suflet curat, care să ne fi cutremurat de indignare, în fața ultimei fără de legi a celor ce se intitulază „urmașii vechilor legionari”. Mă așteptam să aud, din zi în zi, că omul care nu s'a temut o clipă să spună, cu fruntea senină adevărul, — să fie asasinat.

Desvăluise prea mult mocirla în care se bălăceau supușii docili ai „căpitanului”. Prea mult scootea la lumină, mărșevile și jonicile doșite bine după cortina proiectoare pe care „căpitanul” scrisese „tăcere și muncă”. Ustura prea tare, adevărul spus de buzele inșetate de dreptate ale lui Mihail Stelescu. Prea mult rănea cuvintele încrustate în slove, de penița prea incisivă a acestuia.

Și-atunci căpitanul a făcut un semn. Supușii s'au plecat adânc și au purces la „datorie”. Căpitanul s'a topit în umbră. Veghea însă de acolo, ca ordinea să fie îndeplinită cu strictețe. A întins mâna protectoare, înclențată strâns cu aceia a... „siguranței”, peste cei zece „urmași ai vechilor legionari”, făgăduind în gând, Dumnezeului lui, o biserică în schimbul victoriei.

Și mintea stoarsă de gânduri pentru o Românie Nouă, și trupul în care svăcnea sângele aprins de iubirea de neam, a fost jupuit de gloanțe...

E inutil să mai arăt jonicia sceleratului act. Să mai vorbesc

de lașitatea utilizată la dărâmură acestei borne ce desparte două lumi: lumea asasinilor și lumea făuritorilor unei Românie Noi, din suflete curate și noi. Mă îngrijorează această ciurpă de gunoi travestită în armură de căpitan de asasin, ciurpă ce împăriește cu atâta lux sporii perversităților și ai crimelor de jonică speță.

Gunoiul din care acest saprofit își sughe vlagă, îl constituie masa celor ce s'au cuminecat cu otrava acestei ciurpici. Putreziciunea pe care trăește, iată viața ei, iar sporirii ce prind rădăcini în sufletele amefite, desaxate, iată sămânța ureii, a asasinatelor.

Gunoiu la bază, gunoiu în suflet, iată viața și aliajul tău Codrene. Tu care ai mănjit ochii Românismului cu biserică și cruci, de ce ai terfelit adevărata biserică a Românismului? De ce ai călcat cu pași de sânge, crucea înălțată pe inimi cu adevărat românești?

Sângele lui Mihail Stelescu țifa-improșcat fața. Ți-a însemnat viața și te va prăbuși în propria tă mocirlă, în propriul tău gunoi.

Și nu uita cuvintele lui Panait Istrati: „nimic nu moare, fără să renască”. Noi am răsarit mai dârji, mai puternici, din trupul ciuruit, din sângele curat al izvorului nescapat de adevăr și virtuți: Mihail Stelescu.

Petronius Bejan

O senzațională scrisoare a Mareșalului AVERESCU

D. mareșal Averescu a adresat d-lui director al ziărilor „Îndreptarea” următoarea scrisoare:

Kissingen, 8 August 1936

Stimate Domnule Director,

„După cum sunt informat, aveți cunoștință de faptul că d. Ioan I. Moța, comandant legionar al Bunei Vestiri, a voit să-mi adreseze prin publicitate, în presă, o scrisoare deschisă, lucru dela care a fost oprit de intervenția cenzurii.

Regret foarte mult această împiedicare, nedorită de mine, și de aceia sunt dispus a face orice intervenție posibilă în scopul hotărât ca dorința d-lui comandant legionar să se realizeze.

Pe de altă parte nici nu este necesar să apară în presă o scrisoare deschisă, căci în acest gen de corespondență, autoritățile de drept pot interveni. Din contra, pe baza unei simple scrisori personale, voi putea fi în măsură să fac demersurile necesare, pentru ca părerile și afirmațiunile sus numitului comandant legionar să pătrundă cu siguranță și nealterate în opinia publică, în cea mai largă măsură posibilă.

Vă rog Domnule Director să-l puneți în cunoștință prin „Îndreptarea” de această hotărâre a mea și să primiți mulțumirile mele și încredințarea distincte considerațiunii ce vă păstrez.

Mareșal AVERESCU

Cărți. Probleme. Idei

OCHI PENTRU DINTE ȘI DINTE PENTRU OCHI

Un bun prieten îmi scrie de pe malul mării: „am fost la Carmen-Sylva și am vizitat tabăra legionară. Ordine ca la cazarmă și foarte multă curățenie. L'am văzut pe Codreanu, pe Furdui, pe Ștefănescu, pe Ștefănescu, pe Ștefănescu, pe Ștefănescu...”

Noi am fi tulburat deci apa, pentruca celelalte mișcări politice CARI AU INTERESUL PRABUȘIREI DOMNULUI CODREANU, să-i pescuiască partizanii năruți prin ome-nescă irosire a „arhanghelu-lui” cu termen redus „dela Carmen-Sylva...”

Ne-au lipsit oamenii și de aceia am procedat altfel decât se aștepta opinia publică? Vreau să știu care dintre noi? Aștia care am trăit doi ani de flacără lângă Ștefănescu, cărora ne-a împărțit el, cu atâta be-tie de lumină și belșug, suflet din marea lui suflet, ar fi ezitat să tragă în domnul Codreanu? Care dintre noi ar fi stat măcar o clipă la îndoaială? Și glonțul și religia pe care o sor-bim din sângele cu care a strop-it el căzând, Evanghelia Cru-ciadei, nu este OMORUL. S'o știe asta domnul Codreanu și toți domnii cu „moț” sau fără din statul său major?... Noi luptăm pentru o țară nouă nu pentru un abator! Ne-am în-credințat tineretile muncii cinstite și luminoși, nu ocelor și nici crimei ordinare! Săn-tem oameni — nu viermi, oa-meni — nu fiare, oameni — nu canali! Ce ce ne lovește mișe-lește azi, vor primi plata, nu dela noi ci dela Dumnezeu, mâine! Nu știm să lovim de-cât continuând fără șovăire drumul pe care am pornit și pe care până la urmă vom mer-ge așa cum am plecat: puri!

Sânți veseli și plini de lum-i-nă domnii dela Carmen-Sylva, — prietene care îmi scrii de pe malul mării? Să nu-ți dea Dumnezeu niciodată „veselia” lor... De cele mai multe ori ră-sul spart și nefiresc de care-mi pomeniți în rândurile tale, ascunde ghimpii din inimă și viermii din gând... E un ade-văr pe care istoria l-a confir-mat întotdeauna...

Să crezi și tu, cum cred și eu în sfânta CONSTIINȚĂ! Și pentru asta să-i urezi și tu alături de mine, domnului Co-dreanu, câți mai mulți și mai sănătoși ani!

Lui Corneliu Zelea Codreanu, și plătește fapta Mihail Ștefănescu! Asta e marele ade-văr!

...Căci ceiaze nu a reușit să sfărâme și ceiaze niciodată nu va fi în stare să ucidă — ori-cât de abil criminal ar fi — domnul Codreanu, e: SUFLE-TUL LUI MIHAIL ȘTE-FĂNESCU!

„Și e îngrozitoare lupta din-tre un suflet clar și o constin-ță mușcătoasă!... Dintre un soare și un vierme!...”

Misiunea criticii literare

Critica a servit mai mult poe-ții și scriitorii, decât cititorii și timpul... Luând o înfățișare de atotputernică a căzut în multe păcate, ridicând adese-ori marea cortină a problemei după chipuri, cari trebuiau să rămână o vecinie în um-bră. A oscilat între „operă” și „suflet”, și n'a așteptat altceva decât să apară opere noi și au-tori noi... Nu fără durere scriu, că mai toți criticii și-au făcut o viață proprie din Mihail E-minescu. Adică era d'at'ul a cu-prinde o „problemă eminescic-nă”, fără să se uite căvinșa zeii zilei, pentruca anonimul să arvească sacrificiul literaturii române. Aș cita atâtea nume și deschide atâtea răni vechi, dar care nu mai reușesc să ne impresioneze. Cel mult ne-ar tăci o clipă de atâtea idei sănă-toase.

Au plecat de căpăstru cu E-minescu, au înjurat „științific” opere și autori care erau limi-tate în sufletele lor și au ridi-cat în lumină oameni, cari se cuginiseră dela debut. Farișeci criticii stăuseră să strângă bine lanțul, preferau să tacă când „un glas izolat îi făceau „proști” și vânduți oamenilor zilei, ironi-zau când nu mai aveau argu-mente disciplinate și entuziaste experiente critice. Această o-boseală spirituală dovedea un declin, care și-a găsit zilele a-cestea chiar un propagandist pentru o asociație critică. Ar fi un alt aspect al criticii, care în sfârșit, poate, ar liniști defini-tiv nevrotizitatea literaturii no-astre orfane și s'arce. Adică ar trimite, pur și simplu, la plim-bare o serie de poezi și scrii-tori, cari nu mai pot depăși e-voluția psihică. Și această pro-blemă colorată puțin cu sofran, ar forța vânzarea cărții româ-nești, ba s'ar putea chiar ex-porta, ca și grânul peste grani-țea. Adică cunoscându-ne valo-rea oamenilor noștri și-a ope-rilor mai nerovoase, am putea să funcționăm ca un nou oficiu de cultură și de afirmare a for-țelor spirituale ale neamului ro-mânesc. Slabă revelaare.

Criticul caută totdeauna să fie analitic, prin această putere ridică „operele” din obscurita-te în lumina ochilor. E negre-șit o tactică, care nu supără pe lector. Acesta învățat să citeas-că o „critică” chinută, tăvălită prin toate surorile internațio-nale, nu-i rămâne decât a de-veni un adept de bună dimi-nească. Funcțiunea unei critici care usable numai după „comen-țarii”, sfidează realizarea unei arte perfecte. Apoi, criticul ab-solut, caută să exporte mersul evolutiv al literaturii noastre. Cât de greu ne e să seducem un alt aluat de cititor. Și crudă decepție încercăm dacă prezen-tând atâtea exemplare, ne-au făcut oarecum și nouă în pro-pria casă un mare rău. Atunci când nu avem nimic de pre-zentat, în afară de un țărăn-pur, identificat forme de in-spirație, un Creangă, un perfec-t realizator de tipuri, care păstrează pentru estetica fru-mosul sufletului, un Carageale și o perpetuă traducere a lui E-minescu...

Ne întreabă mulți, ce aveți numai eu Istrati? Până acum poate, n'am avut nimic cu Pa-nait Istrati. Omul acesta s'a impus ca un monument al ar-tei, ca un desăvârșit cunos-cător de oameni, de mare iubitor al adevărului. Armonia acestui spirit s'a ridicat dincolo de gra-nița noastră, a muncii în reali-tate, și s'a manifestat atât de puternic, grandios chiar, fiind tradus în vreo 27 de limbi... O forță colosală, spirituală, în-tr'un timp furav și covârșit de grâii. Adică Istrati a exprimat înfinitul. Pentru rest, a rămas criticilor noștri o idioată spe-culație, incapabilă să înțelegă ce a reprezentat Panait Istrati pentru literatura română.

Problema și destinul scriitorului tânăr

Actualizată în pragul fiecăru-lui nou literar, problema scrii-torului tânăr a devenit, cu vre-mea, o obsesie. Întâlnită de două, trei ori pe an în paginile fiecă-rei gazete, ea și-a pierdut, evi-dent, din gravitate, ajungând un simplu și necesar divertisment liric în anotimpul reveriilor și al melancolicelor plecări de ge-nunchi... Prin neseriozitatea cu care întotdeauna a fost tratată, problema scriitorului tânăr, — care este, în fond, o acută și du-teroașă problemă, — a devenit o banală și repetată poveste, un refren la îndemâna tuturor ne-chemajilor și inoportunilor. Cu timpul, s'a transformat chiar în-tr'un minuat subiect pentru foile-tonul gazetei atunci când se cretarul de redacție își dă ghes și când imaginația refuză să-și plece degetul de alabastru și fum de cer, pe umerii penitei... S'a „rezolvat” însă, desigur, așa cum se rezolvă orice lucru trist și a-

Cântece pentru Tinica

Pe unde ești? — Alară e-o seară-atât de-albastră!
O seceră de lună îmi rade la fereastră.
Prin arbori cântă vântul,iar eu în umbră stând
Lucid bolnav și singur veghez cu tine'n gând.

Condusă peste vremuri de zvelta-ți arătare
Pe căi de-adolescență mi-e clipa călătoare
Și-s trist că ani de-a rândul n'am fost o oră tandru
Când îmi dădeai stioasă obraji de flori de leandru.

Ulul remuşcării în suflet iar îmi scurmă
Că dintr'atâtea zâmbet ce l'am lăsat în urmă
N'am luat nici o petală din aurora lui
Ca să-mi vorbească astăzi de ochii tăi caprui.

Cu fiecare frunză căzută pe cărare
Eu îmi ziceam că dorul se scutură și moare
Și mi-am ucis iubirea ducând cum tu nu știi
O viață fără parcuri și fără bucurii...

Și-acum când după ramuri de plop apune luna
Mă birue regretul mai mult c'antotdeauna
Că nu-ți-am fost aproape precum vroai să-ți fiu —
În zări mă cheamă toamna și cred că e târziu.

Mi-e sufletul părgănit iubiți...
Tristețea mea străveche, iar de-acum
Cu rândunici de păclă mi-ese'n drum.
Și'n zarea năzuinții aburită

Ca o fereastră'ntr'un amurg de toamnă
Ce tot spre gânduri negre mă îndeamnă
Nici un cocor nu mai îmi dă de veste
Că mă așteaptă soarele pe creste.

Sunt singur cu cireșii din grădina
La capătul cărării de lumină
Ce-am străbătut-o greu și necăjit —
Albinele nu-s moarte în stupină

Și plopii de zmaragd mi-au ruginit,
Spre nori de năfră — călătore năve —
Nu-mi mai ridic privirile bolnave,
Deasupra-mi ca pe-o scriptă funerară

Îmi crâncene un glas dogit de cioră
Și'n inserarea care mă'nconjoară
Doar tu cu pași ușori de catilea
Mai treci zâmbind prin amintirea mea.

Cristian Sârbu

Se desmeticește poporul!...

(Continuare din pag. 1)

fără „căpitanii” și „inculeți” cari să-l înfometeze și să-l asordie în stradă, în gura războiului civil. Muncitorii și fărânc desrobii-băi! Românismul nu trebuie să însemne nici teroare, nici luptă între frați, nici reîntoarcearea individului la viața primelor începuturi preisto-rică. Românismul este școala en-ergiei românești și religia socială a desrobirii tuturor pătrurilor obidi-te. Nu e rasist, pentrucă pe privi-legii nu se poate clădi soarta unui popor; iubeste pe om și luptă pen-tru normalizarea, valorificarea și universalizarea sufletului româ-nesc.

Dar despre Românism, înfeles și aplicat ca o politică socială des-robitoare și catechism al unei noi spiritualități, vom vorbi mai pe larg în numărul viitor. Până a-tunci, luptați împotriva anarhiei și puneți-o la zid, ca și fărânci conștienți din jud. Vlașca.

Alexandru Talex

Problema și destinul scriitorului tânăr

devărat în țara asta, prin dis-curși, anchete oficiale și o se-dință anuală a S. S. R... Și în acest timp, prin mansarde, prin mahalale uitate de Dumnezeu și de primărie, și prin putrede o-rașe de provincie, scriitorul tă-năr a crăpat de foame nestinghe-rit, senin și cu luna în buzuna-re și la căpătaii... Destin firesc, sterp și iremediabil, de visători cu burta goală, sub cerul româ-nesc, stăpânit de cucușele tu-turor cimitirelor literare cu sub-venții și ocrotiri guvernamen-tale.

„Cazurile” se înmulțesc zi de zi și au ajuns de un calm ciu-dat și obișnuite. Acum câteva zile numai, o mână de prieteni conștienți și credincioși semna-lau stângerea prematură și mi-zerabilă a tânărului scriitor Bogdan Amaru, care copleșit de greutatea vieții, ingenuchiat de un suflet ce-a înțeles și ră-mă-

uă pur, dincolo de orice com-promis ce i-ar fi înlesnit — e-vident — o mai senină trecere pe sub soare, s'a închis între pa-tru ziduri și amintiri așteptând binecuvântata și domnească moarte... E un exemplu de dem-nitate civică și profesională, de-sigur, dar este o pildă vie ce poate șgdui multe scluciri și dărâma mulți idoli... Bogdan A-maru poate muri — și va muri — împăcat cu el, superb și nou în pragul ultimei lui călătorii, dar înegurarea lui are pentru pe-dar și sufletul meu de acum, aurcula de simbol. Este, destinul lui frânt aici și așa, destinul ori-cărui visător tânăr ce se încu-metă a apuca taurul vieții de coarne singur și cu nebunia în-crederei în sine neclintită. Ast-fel am pornit la drum pe fron-turi diferite poate, dar cinstiți și drepte chiar în eroarea lor, o generație întreagă de răsvăriți vizionari, care visăm lumea cui-cată — ca un câine credincios — la picioarele noastre... Au căzut etăți pe drum, frații de vitregii lui și stășițați de stâncile ată-tor încercări, au abdicat vânzân-du-se compromisiului și circum-stanței mulți, dar tot am mai

rămăsură urcând, o mână de ne-buni, risipiți prin toate unghiu-rite țării, slujind principii și cre-zuri diferite, dar strâns legați prin năzuinți și loialitate. Din-tre noi și prin noi va făni curat mesianic și pur scriitorul român de mâine. Scriitorul român re-voluționar, luptător social nu numai literar, atent la setea spiri-tuală a nației ce l-a dăruit azu-rului. Scriitorul ce va ști să cân-te dar să și dărâme, scriitorul ce va înțelege și va fi pătruns de unicul adevăr esențial și strict necesar mareț și LEGITI-MEI creații: viața și pământul românesc sunt cele mai adânci, cele mai clare și totuși cele mai neglijate isouare de inspirație. Asupra lor scriitorul român de mâine va avea să-și aplice in-ima și condeiul pentru a-și putea justifica și evidenția zestrea lui sufletescă și cerul ascuns din-colo de țespedea de mărgean a frunții.

Superbă este în magnifica ei desinteresare de tot ce va fi chemat să-i slujască viitorul, a-sezarea socială a acestei țări. Cunoscut unui tânăr scrii-tor, care, înebunit de mizerie și foame, a colindat nu știu câte luni de zile ușile unui porc de

ministru cu aere de ocrotitor al aspiriților lui electorali, pentru a obține o ciosvartă de slujbă — aploiat așa ceva — la nu-știu ce percepție de sector... Ca-zul, în sine banal, are pentru cine cuteza să-l despică până la rădăcină, o semnificație deose-bită, care, fiind — și nu e greu, — just interpretată, poate duce la însăși cauza degenerării și înstrăinării de realitate și ten-dință socială a literaturii autoh-tone.

Gândiți-vă numai la faptul că, închis între hârțoage și meschi-ne intrigi de birou periferice, a-vând drept orizont ceafa mai puțin sau mai puțin sensuaală a kolegi dela biroul de vis-a-vis și drept zări pereții pe care gri-ja de sănătate și muncă a dom-nului perceptor șef va fi animat, fără îndoială, nelipsitele placar-de de carton cu sfaturi de higie-nă fizică și morală, domnul scrii-tor tânăr va sfârși prin a se do-mestici devenind funcționar de carieră cu nevastă și cartier și năzuinți de pensionare și-atunci e trist, sau nu se va îndura „să spânzure lira'n cui” — și-atunci e grav... E grav pentrucă, tră-înd în registre numai și-n viața aceia îmbăcșită și cronometrată,

cu ușile veșnic închise crispărei de dincolo de mecanica, stear-pa și anonima lui trecere prin furtuna momentului social, dom-nul scriitor tânăr va începe prin a cânta hemoroizii șefului său de birou și va sfârși prin a-i cânta pe ai săi proprii... De aici, o literatură facilă, importantă, fal-să, de „analiză” și căutare lăun-țică, o literatură pe care sunt ispitit să o numesc birocratică, conventională, în stârșit cum vrei, numai literatură curată, limpede, proaspătă, nu.

Dar problema scriitorului tă-năr nu se oprește, nu se poate opri, aici. Sunt în existența lui piedici și mai mari și ispite și mai elocvente. Ne propunem ca într'un foileton viitor să le evi-dențiem subliniindu-le și mărtu-risindu-le leacul și rădăcile. De asemeni plănuiim și sperăm să punem pe curând pe roate, o anchetă printre scriitori, editori și critici, care să lămurască bes-na ce-a învăluit destinul visăto-rului tânăr...

...Pentrucă susemnatul crede cu încăpățănare și entuziasm, în toată pădurea de condee tinere ce așteaptă, frunte lângă frunte, slava și laurii iruinei de mâine...

Ion-Aurel Manolescu

Știri - fapte - evenimente

Partidul Național-Tărănesc dă alarma împotriva anarhiei...

Redăm câteva fragmente ilustrative din discursul d-lui ION MIHALACHE. Ne abținem de a da orice comentarii, realitatea anarhiei din țară fiind singurul argument.

D. Ion Mihalache a spus: Cum, domnilor? Se otrăvește opinia publică a țării, și vernul se mulțumește... să ne prevină? În ce țară din lume s'or mai fi petrecând astfel de rușinoase evenimente? Care e rolul guvernului? Fiindcă domnilor, în țara cea mai primitivă din lume, funcția cea mai elementară a unui guvern — la sălbateci chiar — este să garanteze existența fizică, paza ordinii publice, respectul vieții și avutul fiecăruia.

Nici în Macedonia, lui Abdul Hamid, pe vremea comitațiilor. Era și acolo o stăpânire care îi urmăreau voind să pună ordine.

Acest guvern a deslășuit răsboiul civil în țară. Cunoașteți odiosul atentat care s'a întâmplat acum câteva zile. Istoria țării nu cunoaște o rușine mai mare ca aceasta, pe paginile ei „intelectuali”, cari după ce ucid cu 32 de gloanțe un bolnav în-

tr-un spital, batjocoresc cadavrul ciopârțindu-l cu securea; și între ei 4-5 „studenți la teologie”. Biserica noastră a ajuns să cultive criminalii? Ce păzește Sfântul Sinod? Ce păzește prea Sf. Episcopi, Inalții Arhiepiscopii Bisericești, ce păzește preoții, dacă încurajează asasinatul, batjocorind sfânta jertfă a lui Hristos, care pune temelie înțelepciunii în iubirea de aproapele și care în momentul când ei însuși era omorât pe cruce, se ruga pentru iertarea celor păcătoși și chiar a celor doi tâlhari, unul din dreapta și altul din stânga lui?

Acesta este miezul religiei: iubirea de aproapele! Și facultatea de teologie cultivă asasinii? Ce, este școala de măcelărie a cadavrelor celor condamnați, fără judecată? Ce păzește ministerul școlilor, dacă în școli astăzi în loc să se învețe carte, se învață politica otrăvitoare de suflete, dela vârsta de 7 ani?

Dar mai presus de toate: ce păzește guvernul, care este răspunzător de anarhia transformată în război civil?

De altfel Stelescu a fost asasinat pentru „trădare”. În ce constă „trădarea”? A denunțat complicitatea fostului lui șef, cu membrii guvernului și a cerut confruntarea în fața justiției; toată strădania lui de a fi confruntat a fost paralizată de guvern. Era în interesul și al guvernului și al foștilor săi camarazi să se facă lumină în fața justiției și după aceea să se judece dacă a fost sau nu „trădător”. A prevenit pe ministrul de interne de ceiașe se pusesse la cale în mod public. Avem și noi șefii de partide, copii după peșterile lui. I s'a răspuns și lui, ce ni se răspunde și nouă: păziți-vă singuri!

Marele vinovat și răspunzător rămâne guvernul. Iar opinia publică și tineretul indus în eroare, trebuie desmeticit și orientat asupra fondului, campaniei de otrăvire și criminală diversivne.

Scrisoare deschisă adresată d-lui Corneliu Zelea Codreanu

În harmalala vieții politice dela noi; în acest dute-vino de idei vânturate, asemenea prafului luat de pe drum de iureșul vântului; în acest import-export de idei și bani de peste graniți; în delăsarea generală a unui popor aproape străjit de o conducere venală și interesată; în țara unde ca nicăiri în alta, se poate aplica zicala: „Un lapte subțire dă un caimac subțire”; țara care l-a putut inspira pe Eminescu să scrie versurile și acum de actualitate:

„...Tot ce'n țările vecine e smintit și stărpitură,
Tot ce e'nsemnat cu pata putrezimii din natură,
Tot ce e perfid și lacom tot Fanarul, toți hoții
Toți se scurseseră aicea și formează patrioții”.

Numai în țara aceasta orice aventurier, cu numele schimbat la cinci oficii de stare civilă și înregistrat în șapte numere ale „M. O.”, poate să aibă îndrăzneala să vorbească în numele românismului pur-sânge.

Da, da, d-le Codreanu, recunosc că vina nu e a d-tale ci, a noastră.

Numai aceasta ai putut să ajungi îndrumător de norod.

Știm noi de ce ai atacat pe cel mai vechi ziar politic din țară; pentru că fondatorul său a pus pe frontispiciu — prevăzându-ți apariția prin negura vremurilor: „Ferește-te român de cul străin în casă”.

Numai în țara unde o studențime, în rândul căreia și vinile politice au pregătit terenul, a putut să ajungă în fruntea ei un semidoct.

Numai într-o țară unde lipsa de previziune a conducerii statului a văzut în orice acțiune de revendicări drepte a muncitorilor, fantoșa comunismului, numai într-o astfel de țară, ai putut fi subvenționat, încurajat și lăbărit ca o pecingine și să te împănuzzi eron național.

Iată de ce d-le Codreanu, noi nu vom întrebuința nici revolverul și nici satărul hăcuior pentru a te desființa fizicește ci noi te vom desființa cu propriile d-tale fapte.

Câteva din ele, exemplificate, le vom înșirui mai jos:

1. O să vie timpul când — dacă în scâfăria d-tale nu există o conștiință care să te mustre, se vor întoarce împotriva-ți, toate blestemele acelei părți din studențime, pe care ai corupt prin mistificare de pe băncile școlii, înlocuindu-i cartea și tocul prin bătă și revolver. Ce vor rămâne și ce se vor face acești tineri în viitor? Niște neisprăviți la minte și la suflet și cari, — dacă prin imposibil, vei veni chiar d-ta mâine la putere — ferească Dumnezeu de hșnumul acesta — vei căuta să te descotorosești de ei prin punerea lor la zid, din cauză că nu-ți vor putea folosi la nimic; ei nu pot fi nici muncitori intelectuali și nici manuali; vorba românilui, „nici ture, nici turleac, ci un fleac”.

2. Ai ademenit 50 de copii de muncitori, abuzând de sărăcia părinților și de creșterea lor plâpânde pentru a-i duce la Carmen-Sylva spre a-i pregăti pentru infuzarea crimei și a asasinatului, care de altfel se practică în mare, prin „exerciții de tras la tir” și dexteritatea de mănucirea măciucei la câminul din strada Gutemberg.

Într-un cuvânt, ai luat pe copiii muncitorilor, astăzi, pentru a-i învăța cum să-și omoare părinții mâine; iată cum știi d-ta să pregătești viitorul de aur al României.

3. Sub văzul autorităților, ai înflințat tabere ambulante, cari asemenea sălaşurilor de țigani nomazi, poposesc la periferia târgurilor și orașelor, pentru ca de acolo să împoaste sufletele cetățenilor cu formule așa de patriotice și de românești cari ar rușina și pe cel mai sălbătăcit dintre oameni și toate aceste în limba lui d-tale se numesc: „Bună-Vestire”, „Sfinții Arhangheli”, „Agob și Vărzare” etc., sau altele denumiri pe calapodul acesta.

Ești șmecher, d-le Codreanu, căci ai descoperit slăbi ciunea de la noi care e, că și furtul dacă e „național” este tolerat, dar omnia niciodată.

4. Trebuie să-ți mărturisesc că nu mai pricep nimic. Plecat-au creștini-misionari, și cu prețul vieții lor, au căutat și în parte au izbutit să civilizeze sălbătăciunile continentelor vecine, făcând pe oameni mai buni și mai iubitori unii față de alții, — iar în timp ce d-ta faci clac de ridicare de mânăștiri, schituri și biserici, nu uști ca din când în când — spre a nu-ți uita meseria — să dai câte o raită, — cu oamenii d-tale — în diferite centre spre a trimite în împărăția cerurilor, cu ghioga, cuțitul sau scoaba pe câte un pravoslavnic creștin și bun român.

Cată ipocrie și ce groaznică profanare a creștinismului.

Am vrea să știm însă dacă I. P. S. S. Patriarhul României va delega sau se vor găsi preoți cari să meargă să officieze în aceste locașuri, unde la temelie altarului în loc de hrisov domnesc stă pus sânge de creștin, la iconostas figura celui ucis la Sinaia, iar pe masa altarului iconoa celui ciopârțit la spitalul Brâncovenesc?

5. Pe mine nu m'a surprins ignominia săvârșită cu Stelescu, pentru că și-am știut practica din timpul campaniei electorale din jud. Neamț.

Ai îndrăznit să lei un muribund, cu plămâni sfărțite și două treimi din ei scuipați, să-l porți cu targa din sat în sat și din casă în casă, ca horcăind și în spasmiile agoniei să lase țărănilor cu limba de moarte, ca să te alegă deputat, căci numai astfel țara va fi mântuită.

Ai fost ales! Ce brânză ai făcut? Procedeu însă te caracterizează și te tintuiește. Dar cu prilejul acesta ai uitat, sau n'ai știut un singur lucru că părintele care a făcut toate încercările cu un copil și nu i-a reușit, îl povățuiește: „Dragul tatei, dacă nu ești bun de altceva, atunci... fă-te și tu măcar deputat...”

Ai să spui că mă privește și pe mine această zicală, dar există o deosebire, că în timp ce eu m'am vindecat și am înțeles tălcul zicalii, muncind în regalul tipografiei, d-ta nu l'ai înțeles și persisti în a nu-l înțelege, trecând chiar peste cadavre.

Nu, nu, d-le Codreanu, d-ta nu ai găst o țară fără căini, să te plimbi fără băț, ci ai găsit tot una la fel, dar te plimbi în ea cu ciomagul.

Formula cu „jos jidanii și moarte lor” a ratat; crima ridicată la rangul de trambulină parlamentară și asasinatul la o practică politică se poate să se întoarcă împotriva-ți fiind o sabie cu două tăișuri.

De aceia la vârsta pe care o am — față de aceia pe care o ai, — am datoria, ba mai mult decât obligația de a te

ASTAMPAREA...

George Tănase
muncitor de fabrică
fost deputat

Drumul spre prăpastie

(Urmarea din pag. 1-a)

ce le lipsește — cu omorul, ca instrument de luptă politică. Caraghiozăciul este chiar prea idiot ca să poți rade. Pitișorul asemănat cu vulturul, hiena asemănată cu leni

este pe placul unuia ce-și zice „căpitan” și altuia ce-și zice „comandant legionar al Bunei Vestiri” sau al vre-unui din cei îndobitceii de ei? Toți gata să-și dea sufletul și conștiința chiar diavolului, numai să ajungă odată acolo de unde stomacul se poate îmbuibă din plin? Fiindcă dacă nu și al oastei dar acesta este visul „căpitanilor”. Este bine să o afle acei ce îi urmează.

Si toate acestea, fără nici o teamă de stingherire din partea cuiu? Dar ce am ajuns noi toți acei cari cu cinste și cu vrednicie ne-am închinat toată viața binelui neamului?

Cu ce au binemeritat dela țară niște dezgropători ai vremurilor întunecate, când cuvântul era al cuțitului, pentru că toți acei ce sunt în măsură și datori să-și înfrăneze să creadă că se cuvine să le lase libertatea ca în toate chipurile să răspândească vrajba și teroarea în jurul lor?

Are oare cineva interes ca o bandă de inși cu mințile inflăcărate, — de gânduri anarhice, — cu sufletul îmbăcșit de rele și cu dorul sălbatic de a se vedea stăpâni ai acestei mult încercate țări; pe care noi — noi „nu ei”, au făurit-o, — să fie lăsați fără frâu însemnarea de idei (?) distrugătoare și în practicare de metode sălbatică? În temelie căreia nevoi, această libertate de anarhizare a țării?

viermele asemănat cu soarele. Școala este alta; ce are viermele de păgubit luându-și fose de soare? Cine știe dacă nu păcălește pe cineva.

Iată unde este șarlatania; încercarea de a se sui pe picioarele înalte și în mod dibaci ascunse ale unor inși pitici ce ar vrea să pară înalți.

De altfel ce altceva decât șarlatanie este întreaga plămănită „politică” a „căpitanului”? O întrebare, totuși, „comandantului legionar al Bunei Vestiri”.

Dacă nu poate pricepe că ar datora o fărâmiță de recunoștință aceluia care, cu sabia lui, l-a scos de sub călcăiul unguresc; cum de n'are nici măcar instinctul ce-l face pe animal să se a perez?

Ce-ar fi astăzi d. Moța, fără jertfa maresalului Averescu și a aceluia ce sub comanda lui a adus dezrobirea?

Dar, în sfârșit, să trec peste svăcoliriile unor bieți nevoiași mărunti care se întrec în salturi, doar doar să pară mai rășișiți. Lucrul n'are importanță.

Este o altă întrebare, mult mai de mare însemnătate, a aproape de covârșitoare însemnătate, pe care trebuie să ne punem:

În această țară, oricât ar fi ea pedepsită de Dumnezeu, încât să-și aștepte izbăvirea la pârghia căpitanăescă, — nu și mai are ființă nici un fel de autoritate?

Nu mai este nimeni care să se pună de-acurmezisul valurilor de destrămare?

Hi este îngăduit oricărui neisprăvit să-și bată joc de toți și de toate? Să insulte. Să amenințe. Să ucidă chiar, pe oricine ar avea o părere care nu

Pentru abonați

CU acest număr am întrerupt expediția Crucii acelor abonați — cari deși o primesc de timp îndelungat nu au înțeles să ne trimită costul abonamentului.

Trebuie să se înțeleagă: Facem nenumărate sacrificii sufletești și materiale pentru apariția regulată a acestei gazete și nu ne putem permite luxul de a o expedia aceluia care nu înțelege să-și achite datoria contractată odată cu primirea foi.

Cei cari nu prețuiesc munca și cred în dreptatea luptei noastre sunt rugați să ne trimită prețul abonamentului sau — dacă acum greutatea nu le-o permite — să ne ceară printr-o carte postală trimțirea mai departe a gazetei, precizând și data când vor putea să ne achite abonamentul.

Sumele de bani se vor trimite pe adresa d-lui Administrator GH. MANOLACHE, ca lea Victoriei 142.

Să fie cumva pofta unui moscovit ajuns a tot puternic care prin cărășia cu „pârghia de neam”, și alte pârghii ce nu pot fi mărturisite, — își satisfăcea voința de a trăi, în atmosfera săngerioasă cu care a fost obișnuit în vremea când creștii ei erau bolșevismul?

Iar dacă așa ar fi, — să fie oare pofta acestui om „roșu” mai puternic de cât orice drept al nostru?

Poate fi îngăduit ca din „Universități” — să se facă școale de ucigași care apoi să fie amuții de niște fiare cu chip de om, împotriva acelor ce luptă contra anarhizării țării?

Tineri, conducători de mâine, ai neamului nostru atât de încercat, — cu ce încredere să lășăm noi moștenirea ce v'am pregătit-o cu atâtea jertfe?

Si ar mai fi ceva.

Dacă numitul domn Moța și al său căpitan, inși deabia pripișiți pe pământul stropit din belșug din sângele nostru, — nu al lor, — rusine, n'au nici măsura, nici omenia, nici respectul cuvenit astfel ca își îngăduie să batjocorească și să amenințe cu moartea pe cititorii mari ai neamului, și dacă acei pe mână cărora a încăput cele ce ar trebui să se scheme autoritate nu înțeleg să la nici o măsură de stăvilire e principii: nu cred oare acei cari au fost părtași ai faptelor glorioase să vărșite de uriași ai neamului ca Maresal Averescu, că este de datoria lor să se ridice să pună la locul ce se cade, pe acei cari, batjocoresc și lovesc în acei ce și-au jertfit viața și vlagă lor țării.

Care va este gândul vouă căpitanii de țară?

Unde vreți să ne duceți, voi sub a căror oblaădire își face toate mendrele vânturătoareii de țară?

Pentru ce nu vreți să vă deschideți ochii și să priviți, mai adănc, la ceea ce ar putea să fie? Când vă veți desmetici și veți înțelege că trebuie să înceteze tirania unor rățăciți, cari n'au nimic de pierdut, — dar de pe urma acțiunii cărora, țara ar putea pierde totul?

Fi-e-vă pildă cele ce vedeți petrecându-se în Spania, de-a cărei soartă, cu voia voastră, nu suntem departe.

Ferească Dumnezeu!
Nicolae Rădescu
general-adjutant

MIHAIL STELESCU portret 18x24 tipărit pe hârtie Cromo Chamoix se găsește de vânzare la redacția „CRUCIADA ROMANISMULUI” cu prețul de 5 lei exemplarul.

Organizațiilor din țară li se poate trimite la cerere minimum zece exemplare și numai anticipând costul pe adresa administratorului d-l GH. MANOLACHE, Calea Victoriei 142.

MUCOȘII....

FOCȘANI, 15.— În apropierea școlii normale din localitate un grup de tineri din partidul „Totul pentru bani” s'au instalat într-o tabără de muncă pe terenul preotului Boldeanu, șeful acestei organizații din județul nostru.

D. maior Paul Tomescu, primarul orașului, fiind informat că acești tineri au scris pe gardurile din împrejurimi diferite cuvinte ațâfătoare, s'a dus în tabără pentru a le face observații.

Iată cum istorisește d-l maior Tomescu cele ce i s'au întâmplat acolo și discuția avută cu deosebit interes de o ceată de vre-o douăzeci de inși, toți înarmați cu sape și casmale. I-am poștit pe un ton foarte civilizată să nu mai murdărească gardurile cu asemenea inscripții provocatoare.

Dar cine ești d-ta că te amesteci în treburile noastre — mă întrebă unul pe un ton argant?

— Eu sunt primarul orașului și te rog să fii mai puțin obraznic!

— Dacă ești primar măi domn cum te cheamă, trebuie să știi că te ce scrim sunt cuvinte patriotice.

Băieți deveneau tot mai impertinenți.

— Patrioți sunteți voi, mucosilor? Sunteți niște derbedei.

— Domnule cum te cheamă — continuă unul pe același ton — să nu ne insulti. Eu nu sunt derbedeu: sunt doctor în drept.

— Dacă ești doctor în drept ce cauți aici la ceapa popei Boldeanu cu sapa în mână? Eu știu că doctorii în drept își văd de treaba lor la Palatul Justiției, ca avocați sau magistrați. Crezi

d-ta că părinții d-tale au cheltuit bani ca să te învețe și acum să te vadă în halul acesta? Dacă știau că în loc de avocat ar fi să te ții de flecuri, te trimiteau dela început să măi boii!

Iar voi toți ceiași cu ce drepturi faceți pe patrioții și naționaliști. Voi niște haimanale, vreți să salvați țara? Eu sunt o lășter invalid de războiu, mi-am dat sângele pentru țară și nu-mi arog pretențiile pe care le aveți voi. Dacă vreți să salvați țara duceți-vă să învățați carte. Lucrând aici nu aduceți Patriei nici un folos.

Comentând atitudinea tineretului, d. maior Paul Tomescu a arătat că numai din cauza unor pretinși îndrumători lipsiți de stăpânire, tineretul a ajuns în așa hal încât studenții în teologie au asasinat mișelește pe Mihail Stelescu care zăcea pe un pat de spital.

— Eu știu — a continuat d. primar — că la un suferind se vine cu o vorbă bună, cu o mângâiere, nu cu revolvere și gloanțe. Nici în timpul războiului nu am pomenit atâtea cruzime. Inamicii, după ce se împușeau între ei, ridicau răniții și-i îngrijau, indiferent de neam. Azi însă fiii aceluiaș neam după ce își omoară fratele li mai ciopârțesc cu securea. Și cei cari comit o asemenea mârșevie sunt teologii! Este aceasta românesc sau creștinesc?

Cele ce se petrec în ultima vreme sunt fapte grave. Conducătorii ar trebui să se ocupe mai mult de tineret, să și-l apropie, nu să-l lase să se rățăcească pe drumurile anarhiei și asasinatului — a încheiat d. primar declarațiile.